

27 cm

Realus knygos
dydis

Tūringys

Edinburgo pilies dūdmaišininkas vaiduoklis	9
Paslappingoji Glamso pilies pabaisa	19
Raudonkepuris Kaerlaveroko pilies goblinas	29
Stebuklingoji Danvegano pilies vėliava	45
Sterlingo pilies burtininkas	63
Nežadinkite miegančių šunų (<i>Kraigievaro pilis</i>)	77
Trys karaliaus klausimai (<i>Susirinkimų kalva ir Skūnas</i>)	89
Tikroji Lochneso pabaisos istorija (<i>Ercherto pilis</i>)	109
Nepraustaburnė Megė (<i>Elibanko pilis ir Abotsfordas</i>)	125
Mergaitė Selkė ir Ūdrų karalius (<i>Donano salos pilis</i>)	143
Pasakos pabaiga (<i>Botvelo pilis</i>)	159
Žodynėlis	169

Stebuklingoji Danvegano pilies vėliava

Aštuonis šimtmečius Skajaus saloje stovinčioje Danvegano pilyje gyveno Makleodų klanas. Makleodai savo protėvių valdas išlaikė ilgiau nei bet kuri kita šeima Škotijoje. Galbūt jiems padėjo jų turėta stebuklingoji vėliava, Am Bratah Sith, esant reikalui galinti pakviesti į pagalbą Fėjų šalies gyventojus. Ji nuausta iš stebuklingo šilko ir voratinklių, nusagstyta mažomis žvaigždėmis.

Prieš pastatant tiltą į salą, Danvegano pilis buvo iš visų pusių supama vandens. Lankytojai čia atplaukdavo valtimis pro geležinius vartus jūroje.

Buvo kalbama, kad tamsus ir pavojingas miegantis drakonas giliai po pilies sienomis turi urvą...

*Prieš aštuonis šimtmečius,
kai princas Leodas vedė
Skajaus senešalo dukterį,*

jaunavedžių porelė įsikūrė Danvegano pilyje. Taip prasidėjo garsusis Makleodų klanas, kuris valdė ir saugojo šioje uolėtos Šiaurės Atlanto vandenyno salos pilyje gyvenančius savo draugus ir gimines. Į salą buvo galima patekti vieninteliu keliu: pro grotuotus geležinius vartus jūroje, kuriuos pakėlus valtys galėdavo įplaukti į ilgą siaurą kanalą. Saugomi kalnų, supami Danvegano ežero Makleodai tikėjo, kad jų pilis apsaugota nuo užpuolikų. Į senas pasakas apie paslaptinę ir pavojingą drakoną, gyvenantį urve po pilies sienomis, niekas nekreipė dėmesio.

Yra žinoma, kad visi iki vieno Makleodų klanų vyrai – tikri gražuo-
liai, tad ir vienas klanų karo vadas, paties Leodo ainis, buvo ne išimtis.
Jį buvo įsimylėjusios visos Skajaus salos mergiotės, bet jis nesutiko
tokios, kurią galėtų pamilti pats. Tiksliau, taip buvo iki to laiko, kai
vieną dieną vaikštinėdamas Danvegano ežero pakrante išvydo ant uo-
los sėdinčią ir dainuojančią merginą. Jos daina
buvo be žodžių, tačiau melodija tokia graži
ir įsimintina, kad vadas Makleodas stabelė-
jo pasiklausyti. Jis priėjo prie merginos,
o ši atsisuko ir jam nusišypsojo. Tą
akimirką vado širdis prisipildė
meilės. Mergina juo taip pat su-
sižavėjo. Bet kai jis pasakė norįs
prašyti tėvo jos rankos, ji
susirūpino.

Nežadinkite miegančių šunų

Kalbama, kad Kraigievaro pilis Aberdynšyre, išpuošta bokšteliais, rausvomis sienomis, buvo viena tų, pagal kurias Voltas Disnėjus sukūrė Pelenės pilį.

1648 metais seras Džonas Forbsas tapo Kraigievaro pilies lordu. Dėl savo plaukų spalvos jis buvo vadinamas Raudonuoju seru Džonu. Daugelyje pilies vietų rasite užrašytą sero Džono moto:

Nežadinkite miegančių šunų.

Ši istorija gali paaiškinti tokių žodžių kilmę.

Kraigievaro pilies medžioklės vadovas buvo geras žmogus.

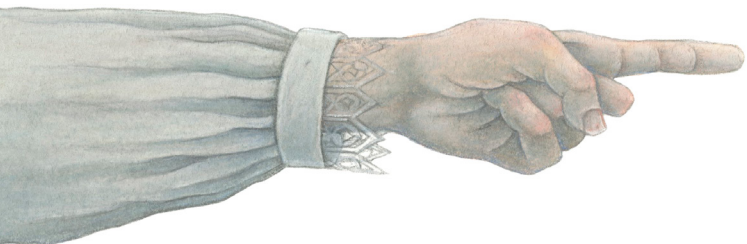
Gyvūnus jis gerai prižiūrėjo. Arkliams netrūkdavo šieno, vanagams – mėsos, o skalikai Ferelitas ir Fintrėjus visada turėdavo kaulų. Medžioklės vadovas labai rūpinosi ne tik gyvūnų pašaru, bet ir jų nakvyne.

Jis mėgdavo sakyti:

– Arklio vieta arklidėje, vanago vieta ant laktos, o šuns vieta šunidėje.

Pastaroji pastaba nepatiko Kraigievaro pilies lordo sūnui. Mažasis Džonas Forbsas abu skalikus tiesiog dievino. Jis rūpinosi, kad jų kailis būtų gerai iššukuotas ir blizgėtų, nagai būtų nukarpyti, o dantys švarūs. Vakaraus berniukas labiausiai mėgdavo parsivesti Ferelitą ir Fintrėjų į Kraigievaro pilį ir apsikabinęs juos įsitaisyti priešais židinį.

Kiekvieną vakarą, vos pastebėję Ferelitą ir Fintrėjų namuose, jo tėvai pažadindavo šunis iš miego, atverdavo pilies duris ir išsiųsdavo juos į šunidę kieme prie arklidžių.

Vieną vakarą viduryje žiemos, kai pūtė siaurės vėjas ir lauke buvo siaubingai šalta, mažasis Džonas Forbsas maldavo tėvų nežadinti miegančių šunų ir leisti jiems pasilikti pilyje.

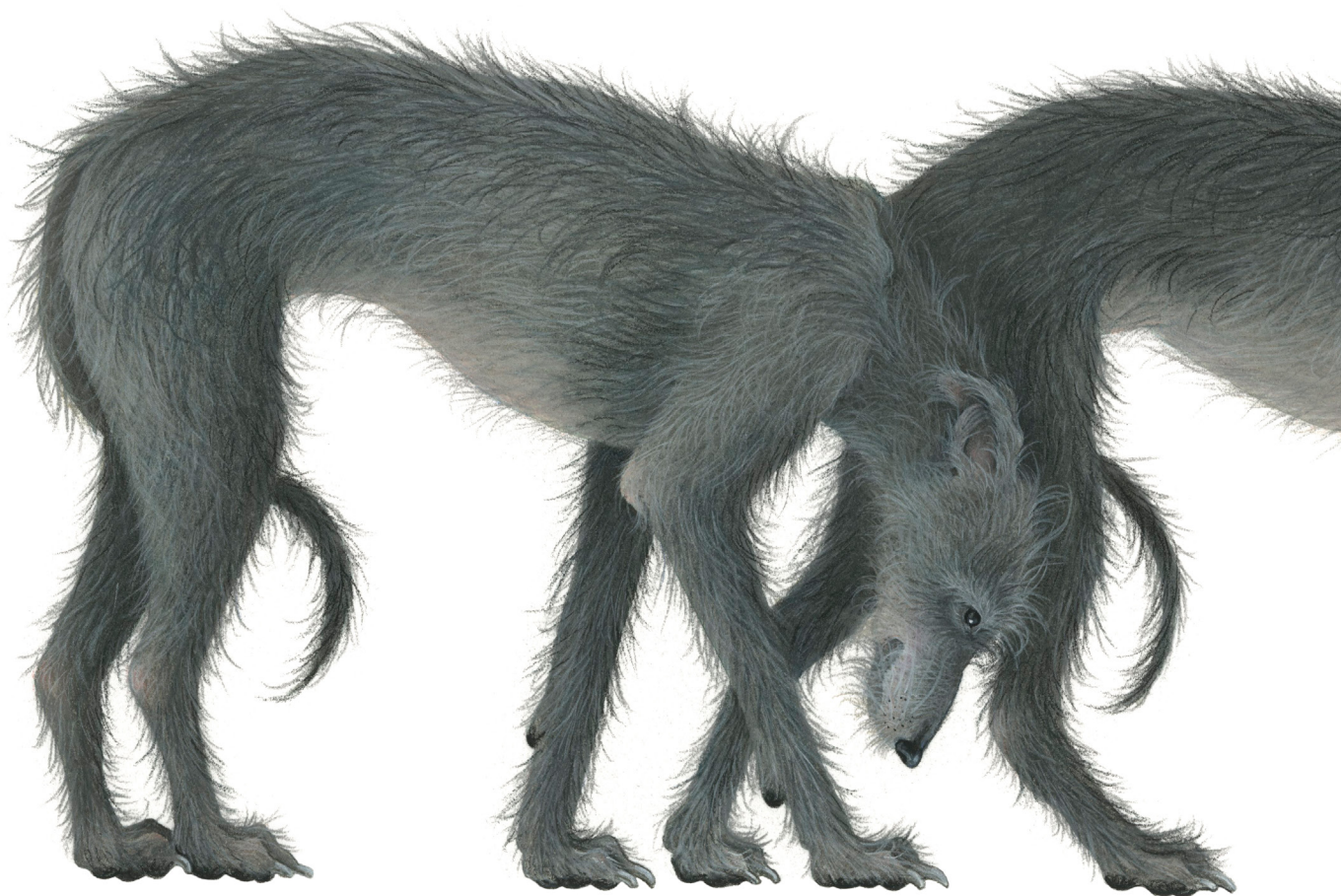
Kai motina papurtė galvą, mažasis Džonas piktai dėbtelėjo į ją ir garsiai treptelėjo koja į grindis.

Dažniausiai Džonas elgdavosi tinkamai. Vis dėlto kartais berniukas reaguodavo ugingai, pateisindamas savo plaukų raudoną spalvą. Šįkart Džonas pradėjo šaukti, triukšmauti, kratyti raudonplaukę garbanotą galvą: jį ištiko gana rimtas pykčio priepuolis.

– Ne, ne, – nenusileido Džono tėtis. – Skalikai turi eiti į šunidę, nes aš medžioklės vadovo rūstybės bijau labiau nei tavo karšto būdo.

Pažadinęs Ferelitą ir Fintrėjų iš miegų jis išginė juos pro laukujes duris, užrakino jas ir užsklendė skląstį.

Teisybės dėlei reikia pasakyti, jog mažasis Džonas Forbsas ne iš savanaudiškų paskatų norėjo, kad skalikai liktų nakvoti Kraigievaro pilyje. Lauke buvo žvarbu, dangų dengė sunkūs sniego debesys ir jis manė, kad netruks prasidės pūga. Taip ir nutiko: pabudęs vidury nakties mažasis Džonas pažvelgė pro langą ir pamatė siaučiant pūgą.

Jam buvo nepakeliama mintis, kad Ferelitas ir Fintrėjus šunidėje dreba iš šalčio, todėl nutarė eiti ir parsivesti juos į šiltus namus.

Mažasis Džonas žinojo, kad raktą nuo pilies tėvas visada laiko prie savęs. Bet žinojo ir tai, jog Kraigievaro pilis, kaip ir dauguma pilių, turi ne vieną slaptą išėjimą, o vienas iš seniausių veda į lauką. Jam visai nereikėjo atsirakinti pilies durų. Po dviejų minučių mažasis Džonas jau stovėjo pilies kieme ir žingsniavo link arklidžių.

Tačiau snigo labai gausiai. Vaikas nematė net per žingsnį nuo savęs, be to, nebuvo nei kojų apsiavęs, nei palto užsimetęs ant naktinių marškinių. Tad dar po dviejų minučių jis jau drebėjo iš šalčio ir buvo beviltiškai pasiklydęs.

Skalikų inkštimas pažadino medžioklės vadovą ir privertė mažojo Džono tėvus atrakinti pilies duris, kad išsiaiškintų, kas nutiko.

– Šunys išsikraustė iš proto, – susijaudinusi balsu prabilo medžioklės vadovas. – Jie jaučia kažką bloga, bet aš nematau, kas būtų ne taip.

– Pažiūrėkite! – sušuko mažojo Džono mama, rodydama į nedideles pėdas sniege – basų kojų pėdsakus, vedančius tolyn link kalvos, tiesiai į pūgos tirštumą.

Buvo uždegti deglai ir pradėtos paieškos. Tačiau paėję toliau ieškotojai pametė pėdsakus, juos jau buvo užpustęs vėjas ir sniegas, niekas nežinojo, kur eiti. Nors liauni ir ilgakojai, Ferelitas ir Fintrėjus sunkiai kapstėsi į priekį.

– Šunys jo neužuodžia, – suburbėjo medžioklės vadovas.

Mažojo Džono tėvas niauriai linktelėjo.

– Tokiu oru vaikiš ilgai netrauks, – tarė jis, o jo skruostais ėmė risti ašaros.

– Jis toks mažutis, o sniegas toks gilus, – kūkčiojo mažojo Džono motina.